

je možno zaznati le z najboljšimi lečami, ki se vtapljajo v olje, obenem pa moramo imeti tudi skrajno poševno razsvetljavo. Numerična odprtina objektivova mora znašati 1:15 do 1:20.

Preizkušnja drobnogleda, zlasti najmočnejših objektivov, ni prav lahko delo in zahteva že precej vaje in ročnosti. Vsekako je treba, da si preizkuševavec, ki si je morda omislil svoj drobnogled, najpoprej ogleda na drugih drobnogledih razne preizkuševalne predmete; potlej bo šele svoje orodje prav presodil. Pri lečah, ki niso prirejene za vtapljanje, je treba paziti tudi na debelost pokrivalca. Ako je pokrivalce izvunredno debelo ali tanko, tedaj tudi najboljši objektiv ne bo pokazal onih podrobnosti, katere bi se drugače mogle zaznavati. Deloma se ta nedostatek odstrani s tem, da imajo vsi boljši drobnogledi cevko, prirejeno za podaljšanje ali pa za skrajšanje. Pri debelejšem pokrivalcu moramo cevko skrajšati, pri tanjšem pa podaljšati.

Omeniti nam je pri tej priliki tudi Nobert-ove umetne ploščice za preizkuševanje drobnogledov. Nobert je zarisal (z demantom?) na ploščico zelo nagosto tanke črte. Napravil je več skupin, in sicer na ta način, da so bile v vsaki naslednji skupini črtice gostejše. Starejše ploščice so imele po trideset skupin in v vsaki skupini približno 20—40 črtic. Njihova gostota je polagoma naraščala, in sicer so bile črtice v prvi skupini tako goste, da bi jih šlo 550 na 1 mm, v trideseti skupini pa celo 3600. Pozneje je izdelal še bolj umetne plošče z devetnajstimi skupinami. V prvi skupini je šlo 445 črtic na 1 mm, potem je gostota vedno rastla, in v zadnji skupini je bilo 4430 črtic na 1 mm. V tej zadnji skupini so stale torej črtice še bolj goste, kot pri najfinjših diatomejah. Preteklo je pa tudi nekaj let, predno so izdelovalci drobnogledov izdelali objektivne, s katerimi je bilo mogoče tudi črtice v zadnji skupini zagledati. Na vsak način so te Nobertove plošče velik umotvor. (Dalje.)

Finale.

Srcé, ne vprašaj več po njih,
ki čaši tvoje so mladosti
prilili boli in bridkosti...
Srcé, ne vprašaj več po njih!

Dovolj ti je pekočih ran,
dovolj ti bridkih je spominov,
posljenih hčerâ in sinov,
dovolj ti je pekočih ran!

Izbičaj njih spomine proč...
Odženi nepokoja brate,
mladostne sreče krute tate,
izbičaj jih, odženi proč!

In kraljeval bo v srcu mir!...
Na tihem grobu tvoje sreče
pognalo trnje bo bodéče,
a v srcu — kraljeval bo mir...

Ljudmila.

Moči!

Mirú, mirú! sem vzdihoval...
Zakaj? Da bi udobno spal,
da v sanjah bi objemal srečo
s to dušo večno hrepenečo —

O, misel, želja samopašna!
Nič več, nikdar! Oko, poglej,
odpri srce se na široko,
da ti prodre do dna globoko

trpljenje bratov, beda strašna,
laži nebroj, gorjé brez mej!...

Srce, ti ljubiš plameneče
uboge tisoče trpeče,
zato moči — miru nič več —
z neba odslej želelo boš,
da kakor kres v nebó žareč
za blagor njih gorelo boš!

Leo Levič.